

Paul DE BROE

Voorzitter Blindenzorg

Licht en Liefde

Of het nu als kind bij de scouts was of als vrijwilliger bij een internationale organisatie die geweld in de sport aanpakt, Paul DE BROE (78) kreeg in zijn engagementen vaker wel dan niet de vraag om de leiding op zich te nemen. „Dat is echter geen verdienste. Het is gewoon een talent als een ander”, zegt hij. Binnenkort geeft hij na vele jaren de fakkel door bij Blindenzorg Licht en Liefde.

‘Gelukkig repareert de mensheid zichzelf voortdurend’

Jozefien VAN HUFFEL

Met twee boeken illustreert Paul DE BROE wat hij vertelt. In het eerste poseert hijzelf als kroonverkenner, de hoogste onderscheiding die een scout tot de jaren 1970 kon behalen. Over het tweede laat hij zijn vingers dansen, langs lijnen braille en langs apen en schapen die prachtige kleuren combineren met reliëf. Blindenzorg Licht en Liefde lanceerde het inclusieve prentenboek *Rare Snuiters* al in 2011, maar de voorzitter, die blijft apetrots.

– *Wat is voor u, na al die jaren engagement, de kracht van Blindenzorg Licht en Liefde?*

Het is een organisatie die al sinds het prille begin niet stopt bij steun met de tong, maar die alles doet om mensen met een visuele beperking naar buiten te krijgen. Ging het vroeger vooral om leren bewegen op straat en leren lezen, nu staan moderne technieken steeds meer centraal. Er zijn prachtige toestellen op de markt, alleen kan het de producent niet altijd schelen of jij daar nu echt geholpen mee bent, zolang het maar verkocht is. Blindenzorg geeft advies over wat mensen zich aanschaffen. Eigenlijk zou iedereen dat kunnen gebruiken. We worden overspoeld met reclame en krijgen zelden advies dat niet gericht is op verkoop.

Daarnaast maakte ik de lancering van een label voor toegankelijke websites mee, zag ik de bibliotheek groeien en scholen ontstaan. Blindenzorg rust niet op haar lauweren, maar blijft zoeken. Dat is belangrijk voor elke organisatie.

– *Wat maakt iemand een goede voorzitter?*

Een voorzitter of trekker moet niet alle technische kennis bezitten, hij is geen alleenheerser en niet de behoeder van de waarheid. Zorg en oog voor anderen zijn wel belangrijk. Je moet kunnen luisteren en analyseren waar signalen vandaan komen en bereid zijn hulp te vragen. Soms vertrek je bij sterke tegenstellingen binnen een groep vrijwilligers en personeelsleden en zoek je van daaruit naar de overeenkomsten.

In de samenleving en het publieke debat merk ik dat de nadruk nu vooral ligt op het scherpstellen van tegenstellingen. Dat vind ik niet de beste methode om ergens te geraken. Het jut groepen op en het doet vergeten wat we ten goede doen.

Paul De Broe: „Als je niet bereid bent hulp te vragen, is het moeilijk een goede voorzitter te zijn.” © Kristof Ghyselinck

– *Help uw vrijwilligerswerk u bij uw werk of omgekeerd?*

Ik begon als licentiaat economische wetenschappen in het onderwijs, maar na een jaar kon ik als gedetacheerde leerkracht aan de slag bij CVP-jongeren. Daarna werkte ik op het kabinet van diverse ministers, onder wie Rika De Backer. Het langst was ik echter hoofdfunctionaris

„De idee dat we het aards paradijs zelf verwezenlijken, dreef me. Wat me nu rest is puur vertrouwen”

van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie. Die ontstond in 1975, toen de autonomie van de cultuurgemeenschappen stilaan vorm kreeg. In Vlaanderen vreesden niet-gelovigen het overwicht van katholieken, in Wallonië was het omgekeerd en dus werd het pluralisme van openbare culturele instellingen vastgelegd in een

pact. De commissie beoordeelde klachten. Aldus was ik bijna een kwarteeuw lang professioneel verzoener. Ik moest groepen opnieuw bij elkaar brengen en dat sloot helemaal aan bij mijn overtuiging, mijn geloof en mijn vrijwillige inzet. Ik had het geluk dat werk en engagement elkaar ten goede mochten komen.

– *Hoe kijkt u naar de huidige tijd?*

Misschien word ik gewoon oud, maar met lede ogen zie ik de aandacht voor solidariteit achteruitgaan. Was dat niet een van onze kroonjuwelen, een essentiële pijler van de zorgsector? Het delen van lasten ruimt plaats voor het beslissingsrecht van het individu. Uiteraard heeft het individualisme ook voordelen. De jeugd is vandaag bijvoorbeeld veel mondiger dan wij destijds waren. Als zorg echter een volkomen individuele kwestie wordt, hoe zal het er dan uitzien in de ouderenzorg? Ik was ook een tijdlang voorzitter van de raad van bestuur van een woon-zorgcentrum. Ik stel me een eetzaal voor waarin de helft van de mensen een wijntje krijgt, omdat ze dat kunnen betalen, en de an-

dere helft niet. Dat wil echter niet zeggen dat ik wanhoop. De mensheid repareert zichzelf gelukkig voortdurend.

– *Wat was en is de rol van uw geloof?*

In alles wat ik ondernam dreef me jarenlang de religieuze visie die de Franse jezuïet Pierre Teilhard de Chardin poneerde in de jaren 1920 en die ik in mijn tijd bij de CVP-jongeren leerde kennen. Hij geloofde dat de mensheid door te werken en te groeien zelf het aardse paradijs verwezenlijkt. We ontwikkelen ons tot de groei voltooid is en de tijd plaats ruimt voor de eeuwigheid. Die gedachte is echter aan flarden geschoten door wat er de jongste jaren in de wereld gebeurt. Ik wil geen pessimist zijn, maar ik vrees nu dat de mens er niet toe in staat is op eigen houtje een paradijs te creëren. Bij momenten vind ik de mens het vreselijkste dier op aarde. Wat me rest, is puur vertrouwen, iets waarover Christus zelf het ook geregeld had. Daarmee kan ik me verzoenen.